

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

PHILIPPA LÉGERJA,

predstavljeni 17. februarja 2005¹

1. V tej zadevi se v bistvu postavljata dve vprašanji o prenosu pooblastil v Evropski centralni banki (v nadaljevanju: ECB). Prvo vprašanje je, ali je Svet ECB² svoja pooblastila za sprejemanje pravil o izvajanju Pogojev za zaposlitev lahko zakonito prenesel na Izvršilni odbor³. Drugo vprašanje je, ali je Izvršilni odbor podpredsednika ECB lahko pooblastil za sprejetje nekaterih upravljalnih ukrepov, še zlasti odločb o podaljšanju poskusne dobe za nove uslužbenke.

2. Vprašanji sodita v okvir pritožbe, ki jo je C. S. Tralli, nekdanji uslužbenec ECB, vložil zoper sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 27. junija 2002 v združenih zadevah Tralli proti ECB⁴.

1 — Jezik izvornika: francoščina.

2 — V skladu s členom 112(1) ES Svet ECB sestavljajo člani Izvršilnega odbora ECB in guvernerji nacionalnih centralnih bank.

3 — V skladu s členom 112(2) ES Izvršilni odbor sestavljajo predsednik, podpredsednik in štirje drugi člani: v medsebojnem soglasju jih imenujejo vlade držav članic na priporočilo Sveta Evropske unije, ki se je predhodno posvetoval z Evropskim parlamentom in s Svetom ECB.

4 — T-373/00, T-27/01, T-56/01 in T-69/01 (Recueil FP, str. I-A-97 in II-453, v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

I – Pravni okvir

3. Na podlagi člena 12.3. Protokola o Statutu Evropskega sistema centralnih bank in Evropske centralne banke, priloženega k Pogodbi ES (v nadaljevanju: Statut ESCB), „Svet ECB sprejme poslovnik, ki določa notranjo organizacijo ECB in njen[ih] organ[ov] odločanja“.

4. V členu 36.1. tega akta je dodano: „Svet ECB na predlog Izvršilnega odbora določi pogoje za zaposlitev v ECB.“

5. Na podlagi člena 36.1. Statuta ESBC je Svet ECB sprejel „Conditions of Employment for Staff of the European Central Bank“ (pogoje za zaposlitev osebja Evropske cen-

tralne banke)⁵. Ti v različici, ki se uporabi za dejansko stanje v tem sporu, določajo:

„9. (a) Zaposlitveni odnosi med ECB in njenimi uslužbenci se določijo s pogodbami o zaposlitvi, sklenjenimi v skladu s temi pogoji za zaposlitev. Izvršilni odbor sprejme Pravila za zaposlene, s katerimi natančneje določi podrobna pravila Pogojev za zaposlitev.

11. (a) ECB lahko pogodbe, sklenjene s svojimi uslužbenci, prekine na podlagi obrazložene odločbe Izvršilnega odbora [...] in iz naslednjih razlogov:

(i) v primeru trajajoče nezadostne učinkovitosti [...];

[...]

[...]

10. (a) Pogodbe o zaposlitvi, sklenjene med ECB in njenimi uslužbenci, imajo obliko dopisov o imenovanju, ki jih podpišejo tudi uslužbenci [...]

41. Zaposleni se lahko [...] z namenom notranjega nadzora s svojimi pritožbami in ugovori obrnejo na upravo [...]. Zaposleni, ki z izidom notranjega nadzora niso zadovoljni, lahko sprožijo pritožbeni postopek, določen s Pravili za zaposlene.

(b) Zaposlitev lahko spremlja poskusna doba v skladu s Pravili za zaposlene. Poskusna doba v nobenem primeru ne sme biti daljša od dvanajstih mesecev.

V zgoraj navedenih postopkih ni mogoče izpodbijati:

5 — Navedeni pogoji so bili sprejeti s Sklepom Evropske centralne banke 1999/330/ES z dne 9. junija 1998, kot je bil spremenjen 31. marca 1999 (UL 1999, L 125, str. 32, v nadaljevanju: Pogoji za zaposlitev).

[...]

(iii) odločbe o nepotrditvi imenovanja zaposlenega, ki je na poskusnem delu.“

2.1.1 Zaposlitvi sledi poskusno obdobje treh mesecev [...]. V izjemnih primerih lahko Izvršilni odbor v skladu s spodnjo točko 2.1.2(a) določi poskusno dobo, daljšo od treh mesecev.

6. Na podlagi člena 12.3. Statuta ESCB je Svet sprejel Poslovnik ECB⁶. Člen 21(3) tega besedila določa:

[...]

„Pogoji za zaposlitev se izvajajo po Pravilih za zaposlene, ki jih sprejme in spremeni Izvršilni odbor.“

7. Izvršilni odbor ECB je na podlagi te določbe in člena 9(a) Pogojev za zaposlitev sprejel European Central Bank Staff Rules (v nadaljevanju: Pravila za zaposlene). Ta določajo:

2.1.2 Če zaposleni med svojo poskusno dobo zaradi bolezni, nesreče, porodniškega dopusta ali v izjemnih primerih zaradi posebnega dopusta več kot mesec dni ne more opravljati nalog, lahko Izvršilni odbor poskusno dobo ustrezno podaljša.

„2.1 Poskusna doba

Poleg tega lahko Izvršilni odbor v izjemnih primerih:

Podrobna pravila za uporabo člena 10(b) Pogojev za zaposlitev so:

(a) podaljša poskusno dobo do skupno največ dvanajst mesecev ali

6 — UL 1999, L 125, str. 34; popravek UL 2000, L 273, str. 40 (v nadaljevanju: Poslovnik).

(b) podaljša poskusno dobo do skupno največ dvanajst mesecev, z razporeditvijo zaposlenega na drugo delovno mesto.

10. Tožeča stranka je 8. septembra 2000 prejela kopijo internega obvestila, v katerem je koordinator za varnost v ECB nadrejenemu tožeče stranke predlagal podaljšanje njene poskusne dobe. V tem obvestilu je bilo navedeno, da je ta dodatna poskusna doba potrebna zaradi nezadostne poklicne učinkovitosti tožeče stranke in da bi se ji omogočilo dodatno usposabljanje.

2.1.3 Med poskusno dobo lahko Izvršilni odbor prekine pogodbo z enomesečnim odpovednim rokom v primeru poklicne nesposobnosti ali neustreznosti zaposlenega.“

II – Dejansko stanje

8. ECB je 20. junija 2000 C. S. Trallija zaposlila na delovno mesto varnostnika. V dopisu o zaposlitvi je bilo navedeno, da je za njegovo pogodbo o zaposlitvi določena trimesečna poskusna doba.

9. Nadrejeni tožeče stranke je 21. avgusta 2000 zadenjenavedeno obvestil, da njene delovne storitve ne ustrezajo ravni, ki se zahteva za zadevno delovno mesto. Pomanjkljivosti pri opravljanju dela tožeče stranke so bile prav tako predmet razgovora 1. septembra 2000.

11. ECB je z dopisom z dne 18. septembra 2000 tožečo stranko obvestila o odločitvi o podaljšanju njene poskusne dobe do 31. decembra 2000⁷. Tožeča stranka je bila obveščena, da je odločitev o potrditvi njenega imenovanja odvisna od njene poklicne učinkovitosti med podaljšano poskusno dobo.

12. Tožeča stranka je bila z dopisom z dne 29. novembra 2000 obveščena o odločitvi Izvršilnega odbora o odpovedi njene pogodbe z 31. decembrom 2000.⁸ Ta odločitev je bila obrazložena z dejstvom, da se tudi med podaljšano poskusno dobo poklicna učinkovitost tožeče stranke ni izboljšala.

7 — Imenovana tudi „odločba o podaljšanju poskusne dobe“.

8 — Imenovana tudi „odločba o odpovedi pogodbe o zaposlitvi“.

III – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

13. C. S. Tralli je s tožbo, ki jo je 12. decembra 2000 vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, predlagal razglasitev ničnosti odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi (zadeva T-373/00).

15. Te različne tožbe je skupaj preučilo Sodišče prve stopnje. Odločilo je, da tožbo v zadevi T-373/00 zavrne ter da v zadevah T-27/01, T-56/01 in T-69/01 ni več treba odločati.

IV – Pritožba

14. Poleg tega je C. S. Tralli vložil še tri tožbe za:

16. C. S. Tralli je v sodnem tajništvu Sodišča 26. avgusta 2002 vložil pritožbo.

— razglasitev ničnosti odločbe predsednika ECB o zavrnitvi pritožbe tožeče stranke zoper odločbo o podaljšanju poskusne dobe (zadeva T-27/01);

— ugotovitev, da se je predsednik ECB nezakonito vzdržal pri zavzetju stališča glede njegove zahteve po preučitvi odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi (zadeva T-56/01), in

— razglasitev ničnosti odločbe predsednika ECB o zavrnitvi pritožbe tožeče stranke zoper odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi (zadeva T-69/01).

17. Z njo želi doseči razglasitev ničnosti izpodbijane sodbe ter odločb ECB o podaljšanju poskusne dobe in odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Poleg tega C. S. Tralli Sodišču predlaga, naj naloži ECB, naj mu plača osnovno plačo od 31. decembra 2000 v višini 32.304 eurov na leto ter dodatke in druga plačila, predvidene v Pogojih za zaposlitev. Nazadnje C. S. Tralli zahteva, naj se ECB naloži plačilo stroškov.

18. ECB predlaga, naj se tožba zavrne in naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

19. Tožeča stranka svoje predloge utemeljuje s tremi pritožbenimi razlogi, ki jih bom preučil zaporedoma:

nezakonnosti. Sodišče prve stopnje je o tem ugovoru odločilo naslednje:

— kršitev pravil za prenos pooblastil,

— kršitev členov 2.1.2 in 2.1.3 Pravil za zaposlene in

„43 Po mnenju tožeče stranke so Pravila za zaposlene brez zakonske podlage. Nanašajo se namreč na pogoje za zaposlitev v ECB in bi jih torej na podlagi člena 36.1. Statuta ESCB moral sprejeti Svet na predlog Izvršilnega odbora, ne pa Izvršilni odbor, ki za to ni bil pristojen.“

— kršitev pravil o kritju stroškov.

A – Prvi pritožbeni razlog: kršitev pravil za prenos pooblastil

20. S prvim pritožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje kršilo pravila, ki se uporabljajo pri prenosu pooblastil.

21. Tožeča stranka je na prvi stopnji zoper Pravila za zaposlene uveljavljala ugovor

44 V zvezi s tem zadostuje poudariti, da je bil v zadevi, ki je pripeljala do sodbe Sodišča prve stopnje z dne 18. oktobra 2001 v zadevi X proti ECB (T-333/99, Recueil, str. II-3021; Recueil FP, str. I-A-199 in II-921), pri istem sodišču vložen enak ugovor nezakonnosti, kot ga tu podaja tožeča stranka. V tisti sodbi je Sodišče prve stopnje v točkah od 96 do 109 v bistvu presodilo, da Pravila za zaposlene niso nezakonita, kot je to navajala tožeča stranka, zlasti kolikor je v členu 21.3. Poslovnika ECB Svet na Izvršilni odbor prenesel pooblastilo o določitvi pogojev za izvajanje Pogojev za zaposlitev, in sicer Pravil za zaposlene.“

22. C. S. Tralli meni, da Sodišče prve stopnje, ker je zavrnilo ta ugovor nezakonitosti, ni pravilno uporabilo prava. V podporo svoji trditvi navaja tri trditve.

23. Prvič, C. S. Tralli navaja, da v skladu s členom 36.1. Statuta ESCB Izvršilni odbor ECB ni pristojen za določitev pogojev za zaposlitev. Za to naj bi bil pristojen Svet ECB, Izvršilni odbor pa naj bi pri tem imel samo pravico do izražanja predlogov. Poleg tega naj Svet ECB ne bi bil pooblaščen za prenos svoje pristojnosti Izvršilnemu odboru, ker naj tega ne bi dovoljevala člen 12.3. Statuta ESCB in pojem „poslovnik“.

24. Drugič, C. S. Tralli meni, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, ko je ugotovilo, da je Svet ECB na Izvršilni odbor zakonito prenesel svojo pristojnost za določitev pogojev za zaposlitev. Iz sodne prakse naj bi namreč izhajalo, da se mora po zakonodaji Skupnosti prenos pooblastil izvršiti izrecno. Sodišče prve stopnje naj bi v obravnavani zadevi le „predpostavilo“ obstoj domnevanega prenosa v okviru člena 21.3. Poslovnika⁹.

25. Nazadnje C. S. Tralli poudarja, da je Izvršilni odbor, s tem ko je sprejel člena 2.1.2

in 2.1.3 Pravil za zaposlene, kršil člen 21.3. Poslovnika, ker naj se ne bi omejil na sprejem ukrepov za izvajanje Pogojev za zaposlitev, ampak je sprejel prava avtonomna pravila. Te določbe naj bi namreč dovoljevale enostransko podaljšanje poskusne dobe, medtem ko naj bi člen 10(b) Pogojev za zaposlitev za to dobo predvideval samo pogodbeno ureditev. Poleg tega naj bi uvajale merilo za odpovedi pogodbe o zaposlitvi med poskusno dobo zaradi neprimernega obnašanja in učinkovitosti zaposlenega, ki naj bi se razlikovalo od merila iz člena 11(a)(i) Pogojev za zaposlitev.

26. Menim, da lahko pri analizi izhajamo iz sodbe z dne 13. junija 1958 v zadevi Meroni proti Visoki oblasti¹⁰.

27. V tej zadevi je tožeča stranka Visoki oblasti ESPJ očitala, da je nekatera svoja pooblastila prenesla na „bruseljske organe“, se pravi na zasebne ustanove, ki so bili ustanovljene zunaj določb Pogodbe ESPJ. Tožeča stranka je poudarila, da člen 8 te pogodbe, na podlagi katerega je naloga Visoke oblasti zagotoviti uresničitev ciljev te pogodbe, ne določa možnosti prenosa pooblastil.

9 — Pritožba, točka 36.

10 — 9/56, Recueil, str. 9. V tem smislu glej tudi zgoraj navedeno sodbo X proti ECB, točke od 102 do 104.

28. Sodišče je to trditev zavrnilo s to obrazložitvijo¹¹:

„[...] [N]i mogoče izključiti možnosti, da se izvajanje ‚finančnih mehanizmov, ki so skupni več podjetjem‘ in določeni v pododstavku *a* člena 53 (Pogodbe ESPJ), lahko dodeli ustanovam zasebnega prava z lastno pravno osebnostjo in lastnimi pooblastili;

ker morajo finančni mehanizmi, ki jih Visoka oblast uvede na podlagi pododstavka *b* istega člena, ustrezati enakim namenom, kot tisti, ki so odobreni na podlagi pododstavka *a*;

ker jim je zato treba omogočiti, da prevzamejo podobne oblike in zlasti da uporabijo pomoč ustanov z lastno pravno osebnostjo;

ker ima Visoka oblast na podlagi možnosti, da odobri ali uvede finančne mehanizme iz člena 53 Pogodbe (ESPJ), tudi pravico, da nekatera pooblastila podeli podobnim organom, in sicer pod pogoji, ki jih določi, in pod svojim nadzorom.“

11 — Zgoraj navedena sodba Meroni proti Visoki oblasti, str. 42 in 43.

29. Kot je poudaril eden od avtorjev¹², je Sodišče torej menilo, da so določbe Pogodbe ESPJ, ki Visoki oblasti dajejo normodajno pooblastilo, zadostna pravna podlaga, da ta lahko nekatera pooblastila prenese na zasebne ustanove z lastno pravno osebnostjo. Zato lahko sklepamo, da je prenos pooblastil v zakonodaji Skupnosti dovoljen, če mu, kot v obravnavani zadevi, uradno ne nasprotuje nobeno besedilo.¹³

30. Zato menim, da je bil Svet načeloma pooblaščen za prenos nekaterih svojih pooblastil na Izvršilni odbor ECB. Prvo trditev tožeče stranke, da možnost prenosa ni bila predvidena, je zato treba zavrniti.

31. V zvezi z ureditvijo, ki se uporablja za prenos pooblastil, iz zgoraj navedene sodbe Meroni proti Visoki oblasti izhaja, da je treba za zakoniti prenos upoštevati več pogojev. Ti

12 — Glej delo Lenaerts, K., „Regulating the regulatory process: ‚delegation of powers‘ in the European Community“, *European Law Review*, 1993, str. 23 (str. od 40 do 42).

13 — V tem smislu glej tudi zgoraj navedeno sodbo X proti ECB, točka 102. V pravni literaturi glej zlasti zgoraj navedeno delo Lenaerts, K., str. 41 in 42, ter delo Gautier, Y., *La délégation en droit communautaire*, dizertacijo, ki je bilo predstavljeno in zagovarjano 7. januarja 1995, str. 357 in 358.

pogoji, ki v zakonodaji Skupnosti¹⁴ sestavljajo splošno ureditev prenosa pooblastil, so:

- organ, ki prenese pooblastila, ne more organu, ki ta sprejme, dodeliti drugih pooblastil, kot jih je sprejel sam¹⁵;
- za izvrševanje pooblastil, dodeljenih organu, ki pooblastila sprejme, morajo veljati enaki pogoji, kot če bi jih organ, ki prenese pooblastila, izvrševal neposredno, zlasti glede zahtev po obrazložitvi in objavi¹⁶;
- prenosa pooblastil ni mogoče domnevati: čeprav je organ, ki prenese svoja pooblastila, za to pooblaščen, mora o prenosu sprejeti izrecno odločitev¹⁷;
- prenos lahko zajema samo natančno določena izvedbena pooblastila.¹⁸ Sodišče je namreč menilo, da bi prenos

pravice do prostega preudarka, ki vključuje široko diskrecijsko pravico, nadomestil odločitve organa, ki prenese pooblastila, z odločitvami organa, ki pooblastila sprejme, in tako povzročil pravi prenos odgovornosti.¹⁹ Vendar je Sodišče na nekaterih področjih, kot je skupna kmetijska politika, presodilo, da je treba pojem „izvršilna pristojnost“ razlagati široko, ob upoštevanju sistematike Pogodbe in zahtev prakse.²⁰

32. C. S. Tralli meni, da zadnja navedena pogoja v obravnavani zadevi nista izpolnjena. V drugi in tretji trditvi navaja, da sporni prenos ni izrecen ter da člena 2.1.2 in 2.1.3 Pravil za zaposlene presegata samo „izvrševanje“ Pogojev za zaposlitev.

33. V zvezi z drugo trditvijo lahko že na podlagi branja Poslovnika ugotovimo, da očitno ni utemeljena. V členu 21.3. Poslovnika je Svet, ki je pristojen za sprejemanje

14 — Za razpravo o pogojih za prenos pooblastil v pravu Skupnosti glej zgoraj navedeno delo Gautier, Y., od str. 418 naprej.

15 — Zgoraj navedena sodba Meroni proti Visoki oblasti, str. 40.

16 — *Ibidem*, str. 40 in 41.

17 — *Ibidem*, str. 42.

18 — *Ibidem*, str. 43, 44, 46 in 47.

19 — Glede razlikovanja med pravili, ki so bistvena za določeno področje, in pravili, ki spadajo pod „izvršilno pristojnost“ iz členov 202 ES in 211 EŠ, glej zlasti sodbi z dne 17. decembra 1970 v zadevi Köster (25/70, Recueil, str. 1161, točka 6) in z dne 27. oktobra 1992 v zadevi Nemčija proti Komisiji (C-240/90, Recueil, str. I-5383, točki 36 in 37).

20 — Glej zlasti sodbi z dne 30. oktobra 1975 v zadevi Rey Soda (23/75, Recueil, str. 1279) ter z dne 11. marca 1987 v združenih zadevah Rau in drugi proti Komisiji (279/84, 280/84, 285/84 in 286/84, Recueil, str. 1069, točka 14), kot tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. februarja 2004 v združenih zadevah Afrikanische Frucht-Compagnie in Internationale Fruchtimport Weichert proti Svetu in Komisiji (T-64/01 in T-65/01, Recueil, str. II-521, točka 118).

pogojev za zaposlitev, namreč izrecno navedel, da se „Pogoji za zaposlitev [...] izvajajo po Pravilih za zaposlene, ki jih sprejme in spremeni Izvršilni odbor“.

primerih podaljša poskusno dobo do skupno največ dvanajst mesecev“. Člen 2.1.2 Pravil za zaposlene se torej omejuje na opredelitev podrobnih pravil za izvajanje poskusne dobe, pri čemer se upošteva najdaljše trajanje, ki ga določi Svet.

34. Svet je pooblastilo za določitev pogojev za izvajanje Pogojev za zaposlitev torej izrecno prenesel na Izvršilni odbor. V nasprotju s trditvami tožeče stranke Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi torej ni „predpostavilo[lo] obstoj domnevanega prenoša v okviru člena 21(3) Poslovnika“.²¹

35. Glede tretje trditve menim, da člena 2.1.2 in 2.1.3 Pravil za zaposlene ne vplivata na obseg upoštevnihih določb Pogojev za zaposlitev.

36. Kot je navedeno zgoraj, v skladu s členom 10(b) Pogojev za zaposlitev „zaposlitev lahko spremlja poskusna doba“, ki „v nobenem primeru ne sme biti daljša od dvanajstih mesecev“. Vendar je Izvršilni odbor v členu 2.1.2 Pravil za zaposlene določil, da „lahko Izvršilni odbor v izjemnih

37. V zvezi s tem dejstvo, da Izvršilni odbor lahko enostransko podaljša poskusno dobo, ne pomeni, da je člen 2.1.2 Pravil za zaposlene nezakonit. Sodišče je namreč v sodbi z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Pflugradt proti ECB²² izrecno presodilo, da pogodbeni narava delovnega razmerja med ECB in njenimi uslužbenci ne pomeni, da njeni organi zaradi naloge splošnega pomena, ki jo ima ECB, ne morejo sprejeti enostranskih ukrepov. Ker Pogoji za zaposlitev torej vsebujejo možnost za sprejemanje takšnih ukrepov, ne moremo sklepati, kot to trdi tožeča stranka, da je člen 2.1.2 Pravil za zaposlene, s tem ko je določal enostransko podaljšanje poskusne dobe v izjemnih primerih, vplival na naravo in obseg navedenih Pogojev za zaposlitev.²³

38. Glede člena 2.1.3 Pravil za zaposlene, kot je navedeno zgoraj, Izvršilnemu odboru dovoljuje, da pri „poklicni nesposobnosti ali neučinkovitosti“ zadevne osebe med po-

21 — Pritožba, točka 36.

22 — C-409/02 P (ZOdL, str. I-9873, točke od 33 do 37).

23 — V zvezi s to točko glej tudi ugotovitve, ki jih je Sodišče prve stopnje navedlo v izpodbijani sodbi (točke od 50 do 52).

skusno dobo odpove pogodbo o zaposlitvi. Res je, da „poklicna nesposobnost“ kot takšna ni navedena v členu 11(a)(i) Pogojev za zaposlitev, ki predvideva, da „ECB lahko pogodbe, sklenjene s svojimi uslužbenci, prekine [v] primeru trajajoče nezadostne učinkovitosti“.

B – Drugi pritožbeni razlog: kršitev členov 2.1.2 in 2.1.3 Pravil za zaposlene

39. Vendar sta nesposobnost in neučinkovitost povezani z zmožnostjo zadevne osebe, da zadovoljivo opravlja svoje naloge. Poleg tega je pojem poklicne sposobnosti neločljivo povezan s pojmom poskusne dobe, saj se ta vedno uvede, da bi se preverila zmožnost kandidata za opravljanje nalog, za katere se je zaposlil. Zato je težko trditi, da je člen 2.1.3 Pravil za zaposlene, s tem ko je določal možnost odpovedi pogodbe o zaposlitvi pri poklicni nesposobnosti, presegel samo izvajanje določb Pogojev za zaposlitev.

40. Iz tega izhaja, da je Izvršilni odbor v zgoraj navedenih določbah jasno ostal znotraj meja izvršilne pristojnosti, ki mu jo je Svet podelil v členu 21.3. Poslovnika.

41. Zato je treba prvi pritožbeni razlog tožeče stranke zavriniti.

42. Drugi pritožbeni razlog tožeča stranka navaja podredno, če bi Sodišče priznalo zakonitost členov 2.1.2 in 2.1.3 Pravil za zaposlene. Naravnano je proti točkam od 48 do 83 izpodbijane sodbe.

43. V teh točkah je Sodišče prve stopnje presodilo, da odločbe o podaljšanju poskusne dobe in odpovedi pogodbe o zaposlitvi niso v nasprotju s Pogoji za zaposlitev in Pravili za zaposlene, in sicer s to obrazložitvijo:

„48 Prvič, tožeča stranka zatrjuje, da sta odločbo o podaljšanju poskusne dobe podpisala direktor in vodja enote kadrovske službe, medtem ko mora odločbe o podaljšanju poskusne dobe v skladu s členom 2.1.2 Pravil za zaposlene sprejeti Izvršilni odbor ECB.

49 Sodišče prve stopnje poudarja, da je ECB na njegovo zahtevo predložila

izvleček zapisnika sestanka Izvršilnega odbora ECB z dne 16. marca 1999, iz katerega je razvidno, da je na tem sestanku ta organ prenesel pooblastilo za sprejemanje odločb o podaljšanju poskusne dobe na podpredsednika ECB in podal predlog za podaljšanje poskusne dobe tožeče stranke z dne 13. septembra 2000, na katerem je podpredsednik ECB 15. septembra 2000 navedel svoje soglasje. Odločba o podaljšanju poskusne dobe je bila sprejeta v skladu z veljavnimi postopkovnimi pravili [...]

55 Tožena stranka na to v bistvu odgovarja, da je prvotno dogovorjena poskusna doba tožeče stranke večinoma potekala med poletnimi počitnicami in da zaradi zmanjšane obsega dejavnosti ECB v tem obdobju ni bilo mogoče v zadostni meri preveriti, ali je tožeča stranka sposobna za to delovno mesto. Takšno preverjanje je bilo nujno potrebno, ker je tožeča stranka med prvotno dogovorjeno poskusno dobo pokazala nekatere pomanjkljivosti pri svoji učinkovitosti.

[...]

54 Tretjič, tožeča stranka meni, da tožena stranka svoje odločbe o podaljšanju poskusne dobe ni mogla utemeljiti na podlagi člena 2.1.2, drugi pododstavek, Pravil za zaposlene. Poudarja, da se poskusna doba v skladu s to določbo lahko podaljša samo v ,izjemnih okoliščinah'. Tožeča stranka meni, da so takšne ,izjemne okoliščine' mogoče le, če dolgoročno oviranje izvajanja njenih nalog neposredno škoduje uresničitvi cilja poskusne dobe. Po njenem mnenju pa takšnih okoliščin v obravnavani zadevi ni bilo. Nesposobnost pri delu, ki je navedena na splošno, ne more biti taka izjemna okoliščina.

56 Sodišče prve stopnje meni, da se okoliščina, da je del poskusne dobe v obravnavani zadevi potekal med poletnimi počitnicami, ne more šteti za izjemno okoliščino v smislu člena 2.1.2 Pravil za zaposlene. Nasprotno, uprava bi to okoliščino lahko predvidela že ob zaposlitvi. Nasprotno pa ECB lahko upravičeno šteje, da je ta pogoj izpolnjen, če uprava iz objektivno utemeljenih razlogov med poskusno dobo dvomi, da je zaposleni sposoben za delovno mesto, za katero je bil zaposlen, vendar deloma zaradi manjšega obsega dejavnosti med poletnimi počitnicami še ne more podati dokončnega mnenja o tem, ali je treba ali potrditi imenovanje zadevne osebe ali odpovedati njegovo pogodbo med poskusno dobo.

57 V obravnavani zadevi pa iz spisa in zlasti iz obvestila z dne 8. septembra 2000 izhaja, da se uprava med prvotno dogovorjeno poskusno dobo ni mogla z gotovostjo prepričati o sposobnosti tožeče stranke – niti tako, da bi tožečo stranko lahko uradno sprejela na delovno mesto, niti tako, da bi lahko izrazila jasno nezadovoljstvo, na podlagi katerega bi odpovedala pogodbo. Kljub temu je iz spisa razvidno, da je uprava med prvotno dogovorjeno poskusno dobo dvomila, da bo tožeča stranka sposobna izpolniti svoje naloge, še zlasti obvladati varnostni sistem ECB, vendar ni mogla dokončno skleniti, da je treba med to prvotno poskusno dobo njeno pogodbo odpovedati. Tožeča stranka je prav tako potrdila, da so imeli njeni nadrejeni take dvome, ker iz tega obvestila izhaja, da je izrazila pripravljenost, da izboljša svoje delo. Tožeča stranka je v takih okoliščinah lahko utemeljeno menila, da so obstajale izjemne okoliščine v smislu 2.1.2, drugi pododstavek, Pravil za zaposlene, na podlagi katerih je lahko podaljšala poskusno dobo tožeče stranke.

dokazati nezakovitosti odločbe o podaljšanju poskusne dobe [...]

[...]

68 [V zvezi z odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi] tožeča stranka v bistvu navaja, da med poskusno dobo ni dobila nobene priložnosti, da bi se lahko prilagodila zahtevam vsakodnevnega dela varnostne službe, da ji ni bilo dovoljeno, da bi se v miru seznanila s potekom svojega dela, ampak so jo takoj vključili v običajni razpored ekip in v zvezi s tem ni imela nobenega usposabljanja. Še zlasti v zvezi z očitki, da je pokazala pomanjkljivosti pri uporabi informacijskega sistema ECB, poudarja, da med poskusno dobo ni imela dovolj usposabljanja za to področje.

[...]

61 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni uspela

69 Sodišče prve stopnje meni, da je treba odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi po po končani poskusni dobi razglasiti za nično, če zadevna oseba svojega poskusnega dela ni mogla opravi-

viti v normalnih razmerah (v zvezi s Statutom glej sodbo Sodišča z dne 15. maja 1985 v zadevi Patrinis proti EESO, 3/84, Recueil, str. 1421, točke od 20 do 24, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1994 v zadevi Correia proti Komisiji, T-568/93, Recueil, str. I-A-271 in II-857, točka 34).

pri vsakdanjem delu spremljala izkušena sodelavca, ki sta ji bila na podlagi strokovnega znanja dodeljena kot botra („godfather“). Tožeča stranka je na obravnavi tudi potrdila, da sta ji sodelavca v resnici dala določeno število osnovnih navodil o njenih prihodnjih zadolžitvah. V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da ta navodila niso bila dovolj natančna, zadostuje ugotovitev, da v zvezi s tem ni predložila nobenega konkretnega dokaza, na podlagi katerega bi Sodišče prve stopnje lahko ugotovilo, zakaj takšen skrbniški sistem ni dosegel svojega namena.

70 V obravnavani zadevi je torej treba preučiti, ali je tožeča stranka poskusno delo lahko opravila v normalnih razmerah.

71 V zvezi s tem je iz spisa in zlasti iz obvestila, ki ga je koordinator za varnost ECB 8. septembra 2000 poslal nadrejenemu tožeče stranke in na katerem je zadnjenavedeni pisno potrdil, da je seznanjen z njegovo vsebino, razvidno, da je tožeča stranka v prvih štirih tednih po nastopu dela v ECB imela usposabljanja za glavne naloge, ki bi ji morale biti dodeljene. Cilje in vsebino tega programa je določil nadzornik („supervisor“) varnostnikov ECB, ki je v ta namen sestavil načrt usposabljanja, z datumom 29. junija 2000, ki je bil na zahtevo predložen Sodišču prve stopnje. Kot je tožeča stranka osebno potrdila na obravnavi, se je v tem obdobju udeležila določenega števila predstavitev o delovanju različnih delovnih orodij varnostnega sistema ECB, poleg tega pa sta jo

72 Poleg tega je iz obvestila, ki ga je za ta postopek 21. decembra 2001 sestavil pomočnik nadzornika varnostnikov ECB in katerega vsebino je tožeča stranka potrdila na obravnavi, razvidno, da je imela tožeča stranka med 23. in 25. avgustom 2000 dodatno usposabljanje o različnih nadzornih sistemih, med katerimi so bili tudi nekateri informacijski sistemi. Nazadnje je iz istega obvestila razvidno in tudi tožeča stranka je na obravnavi osebno potrdila, da se je po podaljšanju poskusne dobe udeležila dvodnevnega računalniškega usposabljanja, ki je en dan potekala med letnim dopustom tožeče stranke in katerega namen je bila ponovna seznanitev z delovanjem teh različnih sistemov. Tožeča stranka se znova pritožuje, da to usposabljanje ni zadostovalo, vendar ne predloži konkretnih dokazov, na podlagi katerih bi Sodišče prve stopnje lahko ugotovilo, zakaj se med tem usposablja-

njem ni mogla seznaniti z zahtevami svojega dela in imeti usposabljanja, ki bi ustrezalo njenim potrebam.

- 73 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je ECB vzpostavila program usposabljanja za nove uslužbenke, med katerimi je bila tudi tožeča stranka, na podlagi katerega naj bi tožeča stranka med šestmesečno poskusno dobo spoznala naravo nalog, ki bi jih morala opravljati, obseg svojih zadolžitev in iniciative, ki so se od nje pričakovale. V takih okoliščinah Sodišče prve stopnje ne more presoditi, ali je lahko tožeča stranka dobila možnost svoje poskusno delo opraviti v normalnih razmerah.

[...]

- 83 Iz tega izhaja, da je treba pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev Pogojev za zaposlitev, Pravil za zaposlene in načela sorazmernosti, v celoti zavrniti.“

44. Namen drugega pritožbenega razloga je izpodbijati to presojo. Sestavljen je iz petih delov, ki jih bom preučil zaporedoma.

45. V prvem delu C. S. Tralli zatrjuje, da je bila odločba o podaljšanju poskusne dobe sprejeta v nasprotju s členom 2.1.2 Pravil za zaposlene. Po njegovem mnenju ima pristojnost za podaljšanje poskusne dobe v nasprotju s tem, kar je presodilo Sodišče prve stopnje v točki 49 izpodbijane sodbe, izključno Izvršilni odbor in je ni mogoče prenesti na podpredsednika ECB.

46. Treba je opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v točki 49 izpodbijane sodbe na podlagi elementov iz spisa ugotovilo, da je Izvršilni odbor na sestanku 16. marca 1999 na podpredsednika ECB prenesel pooblastilo za sprejemanje odločb o podaljšanju poskusne dobe za nove uslužbenke. Zaradi trditve tožeče stranke se moramo torej vprašati o veljavnosti tega pooblastila.

47. Menim, da se v zvezi s tem upoštevajo načela, ki so bila v sodni praksi opredeljena v zvezi s pooblastili, ki jih Komisija Evropskih skupnosti prenese na svoje člane.

48. Po mojem mnenju je pooblastitev posebna oblika prenosa pristojnosti, ki jo upravičuje „pristojnost za notranjo organizacijo“, priznana institucijam Skupnosti in

ustanovam, ustanovljenih s Pogodbo²⁴, ter je v nasprotju z drugimi oblikami prenosa ponavadi omejena na pristojnost za sprejemanje odločb na posamezni ravni. Pogoji, določeni v zgoraj navedeni sodbi Meroni proti Visoki oblasti, se torej zdijo popolnoma uporabni za sistem pooblastitev.

izvršuje svoje naloge“.²⁸ Po mnenju Sodišča namreč „nujnost zagotoviti sposobnost delovanja organa, pristojnega za odločanje, ustreza načelu, ki ga vsebuje vsak institucionalni sistem [...] in ki je izražen v členu 16 Pogodbe o združitvi, v skladu s katerim „Komisija določi svoj Poslovnik, da zagotovi svoje delovanje in delovanje svojih služb“.“²⁹

49. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče meni²⁵, da Komisija lahko, ne da bi kršila načelo kolegialnosti, ki velja za njeno delovanje²⁶, pooblasti svoje člane, da sprejmejo nekatere odločitve v njenem imenu. Po mnenju Sodišča posledica tega sistema pooblastitve ni, da Komisija izgubi pristojnost odločanja, saj so odločitve člana sprejete v imenu Komisije, ki za to prevzema polno odgovornost.²⁷ Poleg tega je Sodišče menilo, da je takšen sistem „nujno potreben, če upoštevamo bistveno povečanje števila odločitev, ki jih mora Komisija sprejeti, da lahko

50. Vendar se v skladu s sodno prakso ta sistem pooblastitev lahko nanaša samo na upravljalne in upravne ukrepe ter izključuje vsakršno načelno odločitev.³⁰ Pooblastilo se tako lahko nanaša na odločbo o izvajanju pregledov na podlagi člena 14(3) Uredbe št. 17³¹, odločbo o ukinitvi finančne pomoči³² ali odločbo, s katero se zahteva plačilo zamudnih obresti po potrditvi odločbe, s katero se naloži globo³³. Nasprotno pa se pooblastilo ne more nanašati na odločbo o ugotovitvi kršitve pravil o konkurenci³⁴ niti

24 — Gotovo je namreč, da ima vsaka institucija in ustanova Skupnosti široko diskrecijsko pravico pri organizaciji svojih služb: v zvezi z institucijami Skupnosti glej zlasti sodbi z dne 16. decembra 1964 v združenih zadevah Muller proti Komisiji (109/63 in 13/64, Recueil, str. 1293) in z dne 21. junija 1984 v zadevi Lux proti Računskemu sodišču (69/83, Recueil, str. 2447, točka 17), v zvezi z ustanovami Skupnosti, ki jih ustanavlja Pogodba, pa glej zlasti sodbo z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti EIB (C-15/00, Recueil, str. I-7281, točka 67) in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 22. oktobra 2002 v združenih zadevah Pflugradt proti ECB (T-178/00 in T-341/00, Recueil, str. II-4035; Recueil FP, str. I-A-205 in II-1039), v pritožbenem postopku potrjeno z zgoraj navedeno sodbo z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Pflugradt proti ECB.

25 — Glej zlasti sodbo z dne 23. septembra 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji (5/85, Recueil, str. 2585, točka 35).

26 — Na podlagi člena 17 Pogodbe z dne 8. aprila 1965 o ustanovitvi enotnega Sveta in enotne Komisije Evropskih skupnosti (UL 1967, L 152, str. 2, imenovana tudi „Pogodba o združitvi“).

27 — Zgoraj navedena sodba AKZO Chemie proti Komisiji, točka 36.

28 — *Ibidem*, točka 37.

29 — *Ibidem*.

30 — *Ibidem*.

31 — Uredba Sveta z dne 6. februarja 1962, prva uredba o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL L 13, str. 204). Glej sodbi z dne 21. septembra 1989 v zadevi Hoechst proti Komisiji (46/87 in 227/88, Recueil, str. 2859, točke od 44 do 46) ter z dne 17. oktobra 1989 v združenih zadevah Dow Chemical Iberica in drugi proti Komisiji (od 97/87 do 99/87, Recueil, str. 3165, točka 58).

32 — Sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. marca 2003 v zadevi Maja proti Komisiji (T-254/99, Recueil, str. II-757, točka 43).

33 — Sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. julija 1995 v zadevi CB proti Komisiji (T-275/94, Recueil, str. II-2169, točka 71).

34 — Sodba z dne 15. junija 1994 v zadevi Komisija proti BASF in drugi (C-137/92 P, Recueil, str. I-2555, točka 71).

na odločbo o izdaji obrazloženega mnenja ali vložitvi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES³⁵.

šati. Podpredsednik ECB torej nima nobene pristojnosti glede „načelnih odločitev“ v smislu zgoraj navedene sodne prakse.

51. Menim, da je to sodno prakso, ki se nanaša na sistem pooblastitev znotraj Komisije, v obravnavani zadevi povsem mogoče uporabiti.

54. V teh okoliščinah menim, da je Izvršilni odbor podpredsednika ECB lahko veljavno pooblastil za sprejemanje odločb o podaljšanju poskusne dobe za nove uslužbence in da zato prvi del pritožbenega razloga ni utemeljen.

52. Ker je pooblastilo omejeno na upravljalne in upravne ukrepe, namreč ne pomeni, da Izvršilni odbor izgubi pristojnost za odločanje: odločbe podpredsednika ECB o podaljšanju poskusnega obdobja se sprejmejo v imenu Izvršilnega odbora, ki prevzema za to polno odgovornost. Poleg tega je nujno treba zagotoviti delovanje organa, pristojnega za odločanje, tako kot je za Komisijo izražena v določbi primarne zakonodaje, se pravi v členu 12.3. Statuta ESCB, ki določa, da „Svet ECB sprejme poslovnik, ki določa notranjo organizacijo ECB in njen[ih] organ[ov] odločanja“.

55. V drugem delu C. S. Tralli zatrjuje, da je člen 2.1.2 Pravil za zaposlene v nasprotju s „hierarhično višjimi pravili prava Skupnosti“ in še zlasti z „načelom, v skladu s katerim so Evropske skupnosti pravna skupnost“.³⁶ Meni, da sporna določba dopušča samovoljne ukrepe, s tem ko se sklicuje na nejasna merila, kot je to o „izjemnih primerih“, ki ne določajo podrobnih pravil za izvajanje Po-
gojev za zaposlitev.

53. Vendar je v obravnavani zadevi povsem jasno, da se sporno pooblastilo nanaša samo na upravljalne in upravne ukrepe. Podpredsednik ECB namreč odloči le, ali je treba poskusno dobo novega uslužbenca podalj-

56. Menim, da ta trditev, čeprav se nanaša na zakonitost člena 2.1.2 Pravil za zaposlene

35 — Sodba z dne 29. septembra 1998 v zadevi Komisija proti Nemčiji (C-191/95, Recueil, str. I-5449, točka 48).

36 — Pritožba, točka 44.

in bi jo bilo zato treba podati v okviru prvega pritožbenega razloga, očitno ni utemeljena.

57. Gotovo je namreč, da so pojmi, kot je pojem „izjemni primeri“ iz člena 2.1.2 Pravil za zaposlene, tako imenovani „pravni standardi“. To so prožna pravila, ki temeljijo na namenoma neopredeljenem merilu in tako razkrivajo željo zakonodajalca, da zadevnim – upravnim ali sodnim – organom prepusti nalogo, da njihovo vsebino določijo glede na posamezen primer, tako da je njihova uporaba lahko kar najbolj prilagojena dejstvu, o katerih odločajo. Pravni standardi so značilni za večino, če ne že kar za vse pravne sisteme, še zlasti za pravni red Skupnosti.³⁷ V obravnavani zadevi, kot v vseh drugih zadevah, tveganje za samovoljne odločitve preprečuje dejstvo, da so zadevne odločbe lahko predmet sodnega nadzora.

58. Menim, da zato drugi del pritožbenega razloga očitno ni utemeljen.

59. V tretjem delu tožeča stranka izpodbija presojo Sodišča prve stopnje, v skladu s katero lahko med poskusno dobo obstoj dvomov glede poklicne sposobnosti uslužbenca, pomeni „izjemen primer“, ki upravičuje podaljšanje njegove poskusne dobe na podlagi člena 2.1.2 Pravil za zaposlene. Meni, da je cilj poskusne dobe prav preveriti obstoj takšnih dvomov, tako da je Sodišče prve stopnje obrnilo pravilo in izjemo.

60. V zvezi s tem naj najprej opozorim, da ima ECB v skladu s sodno prakso široko pristojnost za odločanje po prostem preudarku glede ureditve svojih služb in upravljanja s svojimi zaposlenimi, da tako lahko izpolni nalogo v splošnem interesu, ki ji je naložena.³⁸

61. Nadalje lahko ugotovimo, da v institucijah in ustanovah Skupnosti poskusna doba ali pripravništvo običajno zadostujeta za to, da se organ, pristojen za odločanje, lahko prepriča, ali je zadevna oseba sposobna zasesti delovno mesto, za katero je bila zaposlena. Pri tem lahko zadevno osebo ali uradno sprejme na njeno delovno mesto ali odpove njeno pogodbo oziroma zaposlitev. V

³⁷ — Med številnimi primeri glej pojme „stranka, ki pripada temu področju“, v zvezi s pogodbo o trgovskem zastopanju v sodbi z dne 12. decembra 1996 v zadevi Kontogeorgas (C-104/95, Recueil, str. I-6643, točke od 25 do 27), „izjemni primeri“, ki pomenijo odstopanje od načela ločenega vrednotenja postavk sredstev in obveznosti bilance družbe, v sodbi z dne 14. septembra 1999 v zadevi DE + ES Bauunternehmung (C-275/97, Recueil, str. I-5331, točki 31 in 32), ali „obdavčitev“ v zvezi s predpisi o posrednih davkih na zbiranje kapitala v sodbi z dne 21. junija 2001 v zadevi SONAE (C-206/99, Recueil, str. I-4679, točke od 22 do 26).

³⁸ — Zgoraj navedena sodba Sodišča prve stopnje Pflugradt proti ECB, točka 54, v pritožbenem postopku potrjena z zgoraj navedeno sodbo Sodišča Pflugradt proti ECB.

resnici pa so primeri, v katerih je organ, pristojen za odločanje, po končani poskusni dobi ali pripravništvu še vedno v takšnih dvomih, da mora – ali bi moral – podaljšati poskusno dobo določene osebe, redki.

62. Zato ni dokazano, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, s tem ko je štelo, da lahko med poskusno dobo obstoj dvomov glede sposobnosti uslužbenca pomeni „izjemen primer“, ki upravičuje podaljšanje njegove poskusne dobe na podlagi člena 2.1.2 Pravil za zaposlene.

63. V četrtem delu tožeča stranka izpodbija presojo Sodišča prve stopnje, v skladu s katero je bila njena poskusna doba podaljšana zaradi dvomov o njeni poklicni usposobljenosti. Poudarja, da naj bi ECB v svoji dupliki v zadevi T-373/00 navedla, da je bila poskusna doba tožeče stranke podaljšana, ker je potekala med poletnimi počitnicami.

64. Kljub vprašanju o dopustnosti tega očitka zadošča ugotovitev, da je ECB v zgoraj navedeni dupliki podala dvoje dejavnikov. Navedla je:

„12. Prvič, [ECB] se opira na dejstvo, da je tožeča stranka svoje naloge prevzela 1. julija 2000 [in da] je velik del njene poskusne dobe [torej] potekal med [počitnicami].

13. Drugič, [ECB] je upoštevala dejstvo, da je bila tožeča stranka pred nastopom službe v ECB štirinajst let zaposlena v zasebni družbi za varovanje. Zato je sklepala, da je *pomanjkljiva učinkovitost tožeče stranke* v glavnem posledica morebitnih težav zaradi nove zaposlitve v ECB in nujne prilagoditve na nove delovne razmere ter da bi s podaljšanjem poskusne dobe tožeči stranki dali *dodatno priložnost, da dokaže svoje sposobnosti in se prilagodi*“.³⁹

65. V teh okoliščinah trditev tožeče stranke glede presoje vsebine duplike ECB v zadevi T-373/00 v vsakem primeru očitno ni utemeljena.

66. Nazadnje tožeča stranka v zadnjem delu navaja več trditev, s katerimi želi dokazati, da v nasprotju s tem, kar je v točkah od 70 do 73

³⁹ — Moj poudarek.

izpodbijane sodbe presodilo Sodišče prve stopnje, poskusne dobe ni mogla opraviti v normalnih razmerah.

stranka namreč ni dokazala niti ni resno utemeljila, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, je njegova presoja načina zagotavljanja usposabljanja novih zaposlenih presoja dejstev in dokazov, ki je ni mogoče izpodbijati v okviru te pritožbe.

67. V zvezi s tem naj opozorim, da Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso⁴⁰ ni pristojno za ugotavljanje dejstev niti načeloma za preučitev dokazov, ki jih je Sodišče prve stopnje sprejelo v podporo teh dejstev. Če so bili ti dokazi pravilno pridobljeni ter če so bila glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov spoštovana splošna načela prava in postopkovna pravila, ki veljajo zanje, samo Sodišče prve stopnje presodi vrednost, ki jo je treba pripisati dokazom, ki so mu bili predloženi. Ta presoja torej, razen pri izkrivljanju teh podatkov, ni pravno vprašanje, predloženo nadzoru Sodišča.

70. Na podlagi zgornjih ugotovitev Sodišču predlagam, naj drugi pritožbeni razlog v celoti zavrne.

C – Tretji pritožbeni razlog: kršitev pravil o kritju stroškov

68. Sodišče prve stopnje je v obravnavani zadevi na podlagi elementov iz spisa ugotovilo, da „na podlagi ničesar ni mogoče [...] sklepati, da tožeča stranka poskusne dobe ni mogla opraviti v normalnih razmerah“.⁴¹

71. Zadnji pritožbeni razlog se nanaša na presojo Sodišča prve stopnje glede razdelitve stroškov postopkov. Ta presoja je v izpodbijani sodbi predstavljena tako:

69. V teh okoliščinah zadnji del pritožbene-
ga razloga očitno ni dopusten. Če tožeča

40 — Kot pred kratkim izdana primera glej sodbo z dne 8. maja 2003 v zadevi T. Port proti Komisiji (C-122/01 P, Recueil, str. I-4261, točka 27) in sklep z dne 9. julija 2004 v zadevi Fichtner proti Komisiji (C-116/03, neobjavljen v ZOdl., točka 33).

41 — Izpodbijana sodba, točka 73.

„95 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje je treba neuspeli stranki naložiti plačilo stroškov, če so

bili ti priglášeni. Vendar na podlagi člena 88 tega poslovnika institucije nosijo svoje stroške v delovnopравnih sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci.

- 96 V teh okoliščinah vsaka stranka nosi svoje stroške, nastale v zadevi T-373/00.

- 97 Nasprotno pa tožena stranka v zadevah T-27/01, T-56/01 in T-69/01 na podlagi člena 87(3), drugi pododstavek, Poslovnika in z odstopanjem od člena 88 tega poslovnika Sodišču prve stopnje predlaga, naj tožeči stranki naloži plačilo vseh stroškov, vključno s stroški tožene stranke. Meni namreč, da pomeni vložitev teh tožb zlorabo pravic. Stroške, ki jih je imela zaradi teh tožb, je zato treba šteti za stroške, povzročene brez razloga, v smislu člena 87(3), drugi pododstavek, Poslovnika.

- 98 Tožeča stranka pa v zadevah T-27/01 in T-69/01 zahteva, naj v skladu s členom

87(3), drugi pododstavek, Poslovnika njene stroške krije tožena stranka, čeprav je bilo treba te tožbe zavrniti kot nedopustne. Glede tega v bistvu navaja, da je bila različne tožbe prisiljena vložiti, da bi zaščitila svoje pravice. Po njenem mnenju je na podlagi členov 41 in 42 Pogojev za zaposlitev namreč imela pravico ter morala začeti predhodne postopke zoper odločbi o podaljšanju poskusne dobe in odpovedi pogodbe o zaposlitvi, preden je vložila tožbe zoper ti odločbi pred Sodiščem prve stopnje. Tožena stranka je to stališče izpodbijala že med upravnim postopkom. Za ta negotovi položaj naj bi bila odgovorna tožena stranka. Tožeča stranka tako navaja, da je bila zato prisiljena vložiti vzporedne tožbe v zadevah T-373/00, T-27/01 in T-69/01.

- 99 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz člena 41(iii) Pogojev za zaposlitev nedvomno izhaja, da odločbi o podaljšanju poskusne dobe in odpovedi pogodbe o zaposlitvi med poskusno dobo ne moreta biti predmet zahteve za notranji upravni nadzor ali pritožbe. Predmet teh odločb je namreč ‚nepotrditve imenovanja zaposlenega, ki je na poskusnem delu‘ v smislu te določbe.

- 100 Tožena stranka je zaradi vložitev tožb v zadevah T-27/01 in T-69/01 imela stroške, povzročene brez razloga.
- 101 V zvezi z zadevo T-56/01, ki je bila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložena 13. marca 2001, je treba poudariti, da je tožeča stranka to tožbo zaradi nedelovanja vložila, ker ni bilo odgovora na pritožbo, vloženo 5. februarja 2000, pri čemer je bila na eni strani ta zahteva na podlagi člena 8.2.1 Kadrovskih predpisov za zaposlene zavrnjena z odločbo, sprejeto mesec dni po vložitvi pritožbe, na drugi strani pa je predsednik ECB pritožbo tožeče stranke zavrnil 12. marca 2001.
- 102 Posledično, ne da bi bilo treba preučiti, ali je treba tožbo zavreči kot nedopustno zaradi neobstoja pisnega opomina pred vložitvijo tožbe zaradi nedelovanja, je tožeča stranka ob vložitvi tožbe v zadevi T-56/01 ali najpозnejše v nekaj dneh po tem datumu vedela, da je tožena stranka zavzela stališče v smislu člena 232, drugi pododstavek, ES. Vendar kljub temu ni ustrezno ukrepala, da bi preprečila, da bi tožena stranka zaradi te tožbe imela stroške, povzročene brez razloga.
- 103 Posledično je treba namesto naložitve plačila stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka, toženi stranki, kot ta to zahteva, plačilo tretjine stroškov, ki jih je v zadevah T-27/01, T-56/01 in T-69/01 priglasila tožena stranka, naložiti tožeči stranki.“
72. C. S. Tralli zatrjuje, da v izpodbijani sodbi glede tega pravo ni bilo pravilno uporabljeno. Meni namreč, da so bile v nasprotju s tem, kar je presodilo Sodišče prve stopnje, tožbe v zadevah T-27/01, T-56/01 in T-69/01 vložene iz utemeljenih razlogov.
73. V zvezi s tem je treba opozoriti, da na podlagi člena 58, drugi pododstavek, Statuta Sodišča „[p]ritožba, ki se nanaša samo na stroške in njihovo višino, ni dopustna.“ Poleg tega Sodišče meni, da „je na podlagi [zgoraj navedene določbe], če so bili vsi drugi pritožbeni razlogi zavrnjeni, treba predloge glede domnevne nezakonitosti odločitve Sodišča prve stopnje v zvezi s stroški zavrniti kot nedopustne“.⁴²

42 — Sodbi z dne 12. julija 2001 v združenih zadevah Komisija in Francija proti TF1 (C-302/99 P in C-308/99 P, Recueil, str. I-5603, točka 31) ter z dne 30. septembra 2003 v združenih zadevah Freistaat Sachsen in drugi proti Komisiji (C-57/00 P in C-61/00 P, Recueil, str. I-9975, točka 124) in tudi sklep z dne 13. decembra 2000 v zadevi SGA proti Komisiji (C-39/00 P, Recueil, str. I-11201, točka 77). V tem smislu glej tudi sodbo z dne 14. septembra 1995 v zadevi Henrichs proti Komisiji (C-396/93 P, Recueil, str. I-2611, točka 66) in sklep z dne 13. decembra 2000 v zadevi Sodima proti Komisiji (C-44/00 P, Recueil, str. I-11231, točka 93).

74. Ker menim, da je treba vse druge pritožbene razloge zavrniti, je treba zadnji pritožbeni razlog, naravnani zoper odločbo Sodišča prve stopnje glede razdelitve stroškov, v skladu z zgoraj navedeno ustaljeno sodno prakso razglasiti za nedopusten.

V – Predlog

75. Ob upoštevanju vseh navedenih ugotovitev Sodišču torej predlagam, naj pritožbo zavrne in tožeči stranki v skladu s členoma 118 in 69(2) Poslovnika Sodišča naloži plačilo stroškov.